

*Intel ord af hvad han sade har u-llit mig. Det u-föll mig, att han yttrade detta. Hans vink u-föll mig.* — Syn. Undgå. — 2) Falla ur minnet, glömmas. *Namnet har u-llit mig.* — 3) Ofrivilligt eller af tanklöshet yttras. *Några oförsigtiga ord u-föllo honom.* — Syn. Undslippa. — 4) Gifta efter. *Jag har u-llit för honom så länge som möjligt.* — *U-nde*, part. pres. Brukas adjektivt i samma mening som: *Eftergifvande, eftergifven.*

**UNDFALLENHET**, f. 3. Egenskapen att vara undfallande, eftergifven. — Syn. Eftergifvenhet.

**UNDFLY**, v. a. 2. Fly undan, rädsla sig undan något hotande, farligt eller skadligt; undvika. *U. faran. U. det onda. U. synden. U. dåligt sällskap.* — Syn. Fly, Sky, Afsky, Undvika — *Undflyende*, n. 4.

**UNDFLYKT**, f. 3. 1) Händelsen, då man undflyr; räddning genom flykten; tillfälle, möjlighet att fly, att komma undan. *Här är ingen u.* — 2) Tillflykt. *Der fann han en u. för deras raseri. Det är hans sista u.* — 3) Förevändning för att slippa undan. *Söka u-er. Det är bara tomma u-er. Han har hundrade u-er. Det är hans sista u.* — Syn. Undskyllan, Undskyllning.

**UNDFÅ**, v. a. 2. (böjes som *Få*) 1) Få, emottaga, erhålla. *U. den heliga nattvarden.* — 2) (bibl.) a) Emottaga en besökande. *Väl u. någon.* — b) (absolut) Blifva hafvande. — *Undfående*, n. 4.

**UNDFÅNGST**, f. 3. Undfående, emottagande. *U-en af ett bref.*

**UNDFÄGNA**, v. a. 1. 1) Fägna med mat och dryck. *U. någon väl, illa ell. slätt. Man u-de mig på bästa sätt.* — Syn. Gifva till bästa, Fägna, Traktera, Regalera. — 2) (fig. fam. o. skämtv.) U. med, gifva, tilldela. *U. någon med stryk.* — *Undfägnande*, n. 4.

**UNDFÄGNAD**, m. 3. 1) Undfägnande. — 2) Det, hvarmed någon undfägnas.

**UNDFÅ**, v. a. 3. (böjes som *Gå*) 1) Undfalla, ej bemärkas. *Det har u-tt min uppmärksamhet. Intel u-r hans omtanka.* — 2) Undslippa, undkomma; gå ur händerna, gå föriorad. *U. faran. Jag u-gick ej följderna af min dårskap. Låta tillfället u. sig. Det, som jag sökte, u-gick mig.* — 3) Undvika, afhålla sig ifrån, låta bli, underlåta. *Jag har derigenom u-tt mycken kostnad. Jag kunde ej u. att le. Man kan ej u. det. Jag kan ej u. att säga er. Ni kan ej u. att besöka honom.*

**UNDKOMMA**, v. a. 3. (böjes som *Komma*) Rädsla sig eller slippa undan ifrån. *Han har u-mit faran. Tjusven har u-mit polisens efterspaningar.* Brukas äfven absolut eller neutralt, t. ex.: *U. med lifvet. Han har u-mit oskadd. Fången har u-mit ur fångelse.*

**UNDRÅ**, se *Undre*.

**UNDRÅ**, v. n. 1. 1) Förundra sig. *U. högeligen. Jag u-r. huru han kan vara så oförskämd. Man bör ej u., att det går på tok för honom. U. på, öfter något. Jag u-r på honom, som kan vara så slat. U. ej derpå. Jag u-r på, att ni vill det. Hvad jag mest u-r öfter, är att man så länge förteगत saken.* — 2) Uttrycker önskan eller nyfikenhet att veta eller att få se utgången af något, o. s. v. *Jag u-r, om han är hemma. Jag kan just u., kuru det går med den saken.*

**UNDRAN**, f. sing. indef. Se *Beundran, Förundran*.

**UNDRANSVÄRD**, a. 2. Se *Beundransvärd*. — *Undransvärdt*, adv.

**UNDRE**, m. **UNDRA**, f. o. n. adj. kompar. af adv. *Under*. Som är, besinner sig, har sitt läge inunder. *U-a sidan, delen. U-a våningen.*

**UNDSE SIG**, v. r. 2. (böjes som *Se*) Afhålla sig ifrån att göra något, af förödnad, aktning för eller skonsamhet emot någon. *Han skulle öfverhopat oss med förebräelser, om han ej u-tt sig för den gamle.*

**UNDSFELSE**, f. 3. Försynthet, blygsel.

**UNDSSEENDE**, n. 4. Förödnad, aktning för eller skonsamhet emot en person, hvarigenom man bevekes att afhålla sig ifrån något, som man eljest skulle hafva gjort. *Af u. för den gamle teg han.*

**UNDSKYLLA SIG**, v. r. 1. Ursäkta sig, skylla (på). *U. sig med något.*

**UNDSKYLLAN**, f. sing. indef. 1) Ursäkt. *Han har gjort sin u.* — 2) Förevändning, undflykt. *Det är bara en tom u. af honom.*

**UNDSKYLLELSE**, f. 3. eller

**UNDSKYLLNING**, f. 2. Se *Undskyllan*.

**UNDSLIPPA**, v. a. o. n. 3. (böjes som *Slippa*) 1) Slippa undan, räddas ifrån. *U. en fara. U. straff. U. en efterhängsen menniska.* — 2) Undfalla, undgå. *Ett oförsigtigt ord u-slapp honom. Ingenting u-per hennes uppmärksamhet.* — 3) Undvika, undgå. *Du kan ej u. att göra dem en visit.*

**UNDS TICKA**, v. a. 3. (böjes som *Sticka*) Se *Undansticka*. — *U. sig*, v. r. Gömma sig; hålla sig undan, gömd. — *Undstickande*, n. 4.

**UNDSÄGA**, v. a. 2. (böjes som *Säga*) 1) Vägra, neka en något. *Han har u-sagt mig sin hjälp.* — 2) (föräldr.) Uppsäga. *U. en sin vänskap.* — *U. sig*, v. r. Afsäga sig.

**UNDSÄTTA**, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Gifva hjälp, bistånd. *U. någon med penninghjälp. U. en fästning*, komma den till hjälp med trupper. — Syn. Se *Hjelpa*. — *Undsättande*, n. 4.

**UNDSÄTTNING**, f. 2. 1) Handlingen, då man undsätter, bispringer; hjälp. *Komma en nödlidande till u. med penningar. Genom en väns u. blef han räddad ifrån undergång.* — Syn. Se *Hjelp*. — 2) Hjälp, som lemnas en belägrad fästning, stad o. s. v., genom nya trupper, som ditsöras till dess försvar. *Fästningen behöfver u. Ila en belägrad stad till u.* — 3) Trupper, som komma en belägrad ort till hjälp. *Citadellet kapitulerade före u-ens ankomst.*

**UNDULATION**, unndulatschön, f. 3. (lat.) Vågig rörelse, dallring.

**UNDULATIONS-TEORI**, - - - tshöns - - ri', f. sing. (fys.) Den teori för ljuset, enligt hvilken hela verdensrymden är uppfyllt af ett ganska fint, elastiskt medium, kalladt eter, som af sjelflysande kroppar försättes i vågig rörelse.

**UNDULERA**, v. n. 1. (lat.) Röra sig i vågor, hafva vågig rörelse. — *Undulering*, f. 2.

**UNDVARA**, v. a. 3. (Har blott infin. o. sup. *Undvarit*, samt de tempora, som deraf formeras.) Hjelpa sig förutan. *Jag kan ej u. det. Han kan ej u. henne.* — Syn. *Afvara, Umbära*.

**UNDVIKA**, v. a. 3. (böjes som *Vika*) 1) Vika undan, för att ej möta, råka någon; hålla sig undan ifrån. *Jag såg honom komma på afstånd och u-vek honom. Jag u-ker den tråkiga menniskan, så mycket jag kan. U. en fiende. U. ens möte, sällskap.* — 2) Söka att förekomma; undfly. *U. oenighet, tvister, gräf.*